

39. fejezet

Minden gyermeknek meg kell értenie, — milyen erő rejlik az akaratban — Az akarat az ember természetét irányító hatalom, s ez uralkodik minden képességünkön. Az akarat nem ízlés, nem hajlam, sem nem érzés csupán, hanem az emberben működő döntési képesség, amivel az Isten iránti engedelmisséget vagy engedetlenséget választhatjuk. {CG 209.1}

Minden gyermeknek meg kell értenie az akarat igazi erejét! Értessétek meg velük, hogy milyen felelősség jár ezzel az ajándékkal. Az akarat az emberi természetet uraló hatalom, a döntés és választás képessége. {CG 209.2}

A siker akkor jön, ha az akarat meghajol Isten előtt — Minden értelemmel bíró emberi lénynek lehetősége van a helyes és jót választani: „Válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok...” (Józs. 24:15) Akaratát mindenki alárendelheti Isten akaratának. Választhatja az iránta való engedelmisséget, és így összekapcsolódva az isteni erővel, senki sem kényszerítheti az embert arra, hogy gonoszt cselekedjék. Minden ifjúnak és gyermeknek hatalmában áll, hogy Isten segítségével feddhetetlen jellemet formáljon, és mások számára hasznos, áldásos életet éljen. {CG 209.3}

Az a szülő és tanító lesz a legeredményesebb, aki ilyen tanítás által önuralomra neveli gyermekét, és így maradandó sikereket ér el. A felületes szemlélő számára e munka talán nem tűnik a legeredményesebbnek. Lehet, hogy nem értékeli olyan nagyra, mint egy olyan nevelő munkáját, aki tekintélyének feltétlen uralma alatt tartja a gyermek értelmét és akaratát - mégis, az évek múltával bebizonyosodik majd, hogy az a nevelési módszer volt a jobb, amely Istenre irányította a figyelmet. {CG 209.4}

Ne gyengítsétek, hanem irányítsátok a gyermek akaratát! — Az akarat minden erejére szüksége van az embernek, feltéve, hogy az megfelelően irányított. Bölcsen és óvatosan kezeljétek, mint egy szent és drága kincset! Vigyázzatok, nehogy darabokra törjétek, hanem inkább formáljátok és alakítsátok türelmesen, elvek és igaz példák segítségével mindaddig, amíg a gyermek megbízható felnőtté válik. {CG 210.1}

A gyermekeket korán meg kell tanítani arra, hogy hajlandóságukat és akaratukat alávessék szüleik akaratának és tekintélyének. Miközben erre nevelitek őket, azt is megtanulják, hogy alávessék magukat Isten akaratának, és engedelmeskedjenek követelményeinek. Így válnak alkalmassá arra, hogy Krisztus családjának tagjai legyenek. {CG 210.2}

Irányítva, s nem összetörve — A szülők és tanítók gondolkodjanak azon, hogyan irányíthatnák úgy a gyermekek fejlődését, hogy közben ne akadályozzák azt helytelen korlátozásokkal. A túlságos gyámkodás és irányítás éppen olyan rossz, mint a túl kevés. Rettenetes hiba az a törekvés, hogy megtörjük a gyermek akaratát. Az emberek különböző beállítottságúak, s bár az erőszak eredményezhet látszatengedelmisséget, mégis sok gyermek szívében csak még elszántabb lázadást idéz elő. Ha a szülő és tanító el is érné azt az uralmat a gyermek felett, amire törekszik, a következmény nagyon veszélyes és káros a gyermekre nézve... {CG 210.3}

Mivel az akarat alárendelése az egyik tanulónak sokkal nehezebb, mint a másiknak, a követelmények iránti engedelmisséget a tanító tegye könnyebbé! Az akaratot irányítani és formálni kell, nem pedig semmibe venni vagy összetörni. {CG 210.4}

Vezesd, soha ne hajtsd! — Engedjétek, hogy a gondozásokat alatt álló gyermekeknek ugyanúgy saját egyéniségük legyen, ahogyan nektek is van. Mindig vezetni próbáljátok őket, soha ne hajtani! {CG 210.5}

Az akarat gyakorlása erősíti a gondolkodást — Lehet a gyermeket úgy is nevelni, hogy nincs saját akarata, s egyénisége beleolvad nevelőjének egyéniségébe. Akarata, szándékai és céljai teljesen alá vannak vetve tanítója akaratának. Az így nevelt gyermekek mindig hiányában lesznek az erkölcsi erőnek és az egyéni felelősségtudatnak. Nem tanulnak meg értelemmel és elvből cselekedni, mert akaratuk egy másik akarat uralma alatt áll, s gondolkodásuk sincs arra ösztönözve, hogy erősödjék a gyakorlás által. Nincsenek tekintettel sajátos, egyéni képességeikre, s nem tanítják őket arra, hogy szükség esetén minden erejüket bevessék a

küzdelembe. {CG 210.6}

Amikor az akaratok ütköznek — Ha egy gyermek makacs, az anyja - amennyiben tudatában van felelősségének - tudni fogja, hogy ez a makacsság része annak az örökségnek, amit ő maga adott át neki, s nem tekint úgy gyermeke akaratára, mint amelyet feltétlenül meg kell törni. Előfordul, hogy az anya és a gyermek szándékai összeütköznek - a szilárd és megfontolt akarat ütközik a gyermek ésszerűtlen akaratával. Ilyenkor vagy az anya kerül fölénybe, érettebb kora és tapasztalata révén, vagy a gyermek fegyelmezetlen akarata győzedelmeskedik. Az ilyen helyzetekben nagyon nagy bölcsességre van szükség, mert az oktan irányítás és az erőszak teljesen tönkretelheti a gyermeket mind erre, mind az elkövetkezendő életre nézve. A bölcsesség hiánya miatt minden elveszhet! {CG 211.1}

Vigyázni kell, hogy a lehető legritkábban adódjanak ilyen válságos helyzetek, mert ez anyának és gyermeknek egyaránt nagy küzdelmet okoz. Ha mégsem lehet semmiképpen elkerülni, s ha már elkezdődött, akkor rá kell bírni a gyermeket, hogy engedelmessé váljon a szülők nagyobb tapasztalatának. Egy anya mindig uralkodjék szavain! Ne hangozzanak el az otthonban harsány parancsszavak! Ne tegyen semmit, ami a gyermekből dacot válthat ki. A szülőknek tanulmányozniuk kell, hogyan bánjanak kicsinyeikkel ilyen esetben, s hogyan vezessék őket Jézushoz. Hittel imádkozzanak, hogy Sátán ne győzze le gyermekeiket. A mennyei angyalok figyelik ezeket a jeleneteket. {CG 211.2}

Az anya legyen tudatában, hogy Isten az ő segítője, s hogy ereje és sikere a szeretetben rejlik. Ha bölcs keresztény, akkor nem próbálja ráerőszakolni a gyermekre az engedelmisséget. Ehelyett imádkozik, s megújulást tapasztal majd lelki életében. Ha így tesz, látni fogja, hogy a benne munkálkodó erők ezzel egy időben a gyermekben is ugyanúgy működnek. Így a gyermek kényszerítés nélkül megszelídül, s ezzel csatát nyertek. Minden kedves gondolat, minden türelmes cselekedet, minden bölcs, korlátozó szó olyan, mint az „aranyalma ezüsttányéron” felszolgálva (Péld 25:11). Az anya kivívott győzelme sokkal drágább, mintsem szavakban ki lehetne fejezni. Tapasztalatai gyarapodtak, s új világosság gyúlt benne - az „igaz világosság, amely minden emberre árad, aki a földre született” (Jn. 1:9). Az akarat megszelídült, s a vihar utáni béke: mint eső után a napsütés. {CG 212.1}

A szülők őrizték meg gyermeki érzéseiket — Sajnos csak kevesen tartják fontosnak, hogy ifjú érzéseiket, amennyire csak lehetséges, megőrizték, s természetüket ne engedjék szigorúvá és közönyössé válni. Isten azt szeretné, ha a szülőben vegyülne a gyermek bájos egyszerűsége a felnőttkor erejével, bölcsességével és érettségével. Egyeseknek sohasem volt igazi gyermekkoruk. Soha nem érezték a rügyező élet szabadságát, egyszerűségét és frissességét. Ehelyett szidva, letorkolva, megverve és megrovások között éltek, míg a gyermeki ártatlanság és bizalmas őszinteség irigységgé, félelemmé, féltékenységgé és álnoksággá változott bennük. Sajnos az ilyen felnőttek csak nagyon ritkán bírnak azokkal a tulajdonságokkal, amelyek saját kicsinyeik gyermekkorát boldoggá tennék. {CG 212.2}

Óriási hiba a gyermekuralom — Óriási hibát követnek el azok, akik engedik, hogy a gyermekek uralkodjanak otthon, s teljesen a kezükbe vegyék a vezetői szerepet. Ez rossz irányba tereli az akaratot, ezt a csodálatos dolgot. Ám sajnos ugyanezt a hibát nap nap után követik el, mert a szülők vakok, nincsenek birtokában a bölcs ítélőképességnek és előrelátásnak. {CG 213.1}

Egy anya, aki engedett síró gyermekének — Gyermeked helyes nevelése bölcsességet igényel. Addig hagytátok, hogy mindenért sírjon, amit meg akart szerezni, hogy végül ez teljesen szokásává vált. Engedtétok, hogy az apja után sírjon, sőt füle hallatára emlegették többször is, hogy „szegény, hogy sír az apja után”, míg végül szándékosan kezdte az ilyen jeleneteket. Csak lenne nálam három hétig, meglátnád, hogy megváltozna! Megértetném vele, hogy az én szavam törvény, és kedvesen, de határozottan elérném célomat. Semmiképpen nem vetném alá magamat a gyermek akaratának. Bizony, sok teendő van még ezen a téren, és sokat veszítettél azzal, hogy e dolgot már előbb nem vetted kézbe. {CG 213.2}

Az elkényeztetett gyermek boldogtalan élete — Minden gyermek, akit nem fegyelmeznek, nem nevelnek gondosan és állandó imával, boldogtalan lesz itt a földön a próbaidő alatt, s olyan ellenszenves tulajdonságokat alakít ki, hogy az Úr nem fogadhatja be őt mennyei családjába. Egy elrontott gyermeknek óriási terhet kell hordoznia egész életén át, a próbákban és kísértésekben pedig fegyelmezetlen, félrenevelt

akarátát fogja követni. {CG 213.3}

Nem boldogok azok a gyermekek, akiknek megengedik, hogy azt csináljanak, amit akarnak. A meg nem fékezett szívben nem talál helyet a megnyugvás és az elégedettség. Ahhoz, hogy jellemünk harmóniában legyen a lényünket kormányzó bölcs törvényekkel, szívünket és elménket fegyelmezni, korlátozni kell. A nyugtalanság és az elégedetlenség a kényeztetés és az önzés gyümölcsei. {CG 213.4}

A szomorú próbák, melyek annyira veszélyeztetik a gyülekezet békéjét, s amelyek miatt a hitetlenek megbotránkozva, kételkedve, kiábrándultan fordulnak el, rendszerint a féktelen és lázadó szellemből fakadnak, s a kora ifjúkorban elkövetett szülői kényeztetés következményei. Hány élet törik össze így, hány bűntényt követnek el a hirtelen fellobbanó harag miatt, amit pedig gyermekkorban meg lehetett volna fékezni. Ekkor elméjük még fogékony, s szívük befolyásolható a jó irányba, ekkor még hajlanak a gyengéd anyai irányítást elfogadni. A gyermekek hibás nevelése az alapja az erkölcsi nyomor mérhetetlen áradatának napjainkban. {CG 214.1}